

Ὁμιλία
στό Ἱερό Συλλεΐτουργο τῶν Προκαθημένων
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου καὶ Ρουμανίας κ. Βλασίου
στὸν Ἱερό Καθεδρικό Ναό
τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 2/15.6.2014

*† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος
Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου*

Εἰς τὸ Ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Μακαριώτατοι ἅγιοι Πρωθιεράρχαι·
Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι Ἀρχιερεῖς·
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῶ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

ΚΟΙΝΗ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη πλημμυρίζει τις καρδιές πάντων ἡμῶν, ὅσοι ἔχουμε ἐλεηθῆ νὰ συμμετέχουμε στὸ ἱερό Ἑνωτικό μας Συλλεΐτουργο, προεξαρχόντων τῶν Προκαθημένων τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μας Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου καὶ Ρουμανίας κ. Βλασίου.

Ἐνώνουμε ἀπὸ κοινοῦ τὴν τιμὴ μας καὶ τις δεήσεις καὶ προσευχές μας στοὺς σημερινούς ἐορταζομένους Ἁγίους Πάντας, οἱ Ὅποιοι εἶναι ἐνωμένοι στοὺς Οὐρανοὺς μὲ τὸν Θεὸ καὶ μεταξύ τους, εὐφραινόμενοι στὴν Ἐκκλησία τῶν Πρωτοτόκων.

Αὐτοί, ὡς ἀειθαλεῖς καρποὶ τῆς παρουσίας καὶ δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν γῆ, ἀναπαύονται ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐν χειρὶ Θεοῦ, ἀνυμνοῦντες ἀκαταπαύστως τὸ Τρισήλιον Φῶς τῆς Μιᾶς Θεότητος, καὶ μᾶς προτρέπουν σὲ ἀνύμνησι καὶ εὐχαριστία τοῦ Θαυμαστοῦ μας Θεοῦ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ! Διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ χαριτώσας καὶ ἐνδυναμώνσας τοὺς γνησίους δούλους Του, ὥστε νὰ ἐπιδείξουν τὴν ὑπερθαύμαστη καρτερία τους στοὺς μαρτυρικούς ἄθλους καὶ στὰ ἀσκητικά παλαίσματα. Τῶ ὄντι «Αὐτὸς δώσει δύναμιν καὶ κραταίωσιν τῶ λαῶ Αὐτοῦ!» Ὁ Θεός, ἡ ἀεννάως βρούσα σωστικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ Ἐλέους καὶ Ἀγαθότητος, χορηγεῖ πλοῦσια τὴν βοήθειά Του πρὸς ὅλους, τὴν ὁποῖαν ὁμως δέχονται καὶ ἀπολαμβάνουν μόνον ὅσοι ἔχουν καλὴ προαίρεσι

καὶ ἀποδεικνύουν μὲ **ἔργα** τὴν πρὸς Αὐτὸν πίστι καὶ ἀγάπη τους.

Πάντες οἱ Ἅγιοι, ὡς μέτοχοι πλουσιῶν θείων δωρεῶν, ὡμολόγησαν μὲ παρηρησία ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου «τὴν καλὴν ὁμολογίαν» τῆς Πίστεως καὶ Ἀρετῆς ἐν Χριστῷ, ὁ Ὅποιος κατοικοῦσε μέσα τους. Ἀγάπησαν τὸν Κύριό μας ἀληθινά, σταυρούμενοι ὡς πρὸς τὸν «παλαιὸ ἄνθρωπο» τῆς ἐμπαθείας γιὰ χάρι Του, ἔτοιμοι γιὰ θυσίες καὶ τῶν πιὸ προσφιλῶν προσώπων καὶ τῶν πιὸ πολυτίμων πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς τους, προκειμένου νὰ φυλάξουν τὴν *Εὐσέβεια* καὶ τὸν *θεάρεστο βίο*. Ὁμολόγησαν τὴν θεία Ἀλήθεια, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ βοήθειαν τῶν ὑπολοίπων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἀντέδρασαν σθεναρὰ ὅταν ἡ Ὁρθόδοξη Πίστι κινδύνευε καὶ ἐπροδίδετο καὶ ὅταν ὁ αἰώνιος Νόμος τοῦ Θεοῦ περιφρονεῖτο καὶ κατεπατεῖτο.

Ἄνεμεναν τὶς θεῖες δωρεές, τὴν ἄρρητη οὐράνια θεία Δόξα ἐν Οὐρανοῖς, καθαιρούμενοι, φωτιζόμενοι, θεούμενοι ἐνέμεναν μὲ σταθερότητα στὴν πίστι τὴν ἀγία καὶ ὑπέμεναν τοὺς πειρασμοὺς ἕως τέλους, χωρὶς νὰ ἐπηρεάζωνται ἀπὸ τὴν γνώμη τῶν πολλῶν τοῦ κόσμου τούτου, χωρὶς ἡμίμετρα, ἐπαμφοτερισμοὺς, ἀνακρίβειες, ἐφάμαρτους συμβιβασμοὺς καὶ παράνομες οἰκονομίες. Ἀγαποῦσαν ὑπέρμετρα τὸν Θεὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία καὶ συνεχίζουν νὰ μᾶς ἀγαποῦν, νὰ δέωνται ὑπὲρ ἡμῶν, νὰ μᾶς προστατεύουν καὶ νὰ μᾶς ἀναμένουν!

* * *

Καὶ ἰδοὺ σήμερα, ἡ κοινὴ λειτουργικὴ μας Σύναξις αὐτὸ δηλώνει, τὴν ἀποδοχὴ μας τῆς θείας αὐτῆς κλήσεως καὶ ἱερᾶς προσκλήσεως καὶ πρὸς ἐμᾶς. Αἰσθανόμενοι τὴν ἀτέλειά μας, θέτουμε ἐν ταπεινώσει τοὺς Τελείους, τοὺς Ἁγίους, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν ὄχι μόνον τοῦ σώματός μας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς μας, καὶ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ φιλοξενηθοῦν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ ἐντὸς τῶν χειροποιήτων Ναῶν καὶ σεβασμάτων μας, ὅπως καὶ κυρίως ἐντὸς τῶν καρδιῶν μας, μὲ ὑπόσχεσι *ὑπακοῆς* στὸ παράδειγμα καὶ στὴν διδασκαλία τους, ἐν ἐνώσει, ταπεινώσει καὶ μετανοίᾳ.

Διότι, ἀμαρτωλοὶ εἴμεθα, ἀλλὰ δὲν ἀφιστάμεθα ἀπὸ τὴν θεοπαράδοτη κοινὴ Κληρονομία τῆς Ἀληθοῦς Πίστεως, τὴν ὁποῖαν τηροῦμε Ἀκαινοτόμητον, ἀπαραχάρακτον καὶ ἀνόθευτον! Δὲν προσκυνοῦμε «θεῶ ἄλλοτριῶν», οὔτε κλίνουμε γόνυ στὰ εἰδῶλα τῶν ἐθνῶν, στὰ ψεῦδη καὶ βδελύγματα τῆς ἀποστασίας τῶν ἐσχάτων, ἤτοι τοῦ παναιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὅλων τῶν Καινοτομιῶν ποὺ αὐτὸς ἐγέννησε. Δὲν εἴμεθα μεμονωμένα ἄτομα,

μονάδες άνεξάρτητες, αλλά είμεθα πρόσωπα, με κοινὸ πλοῦτο τὴν ἱερὰ Ἐκκλησία μας ὡς **Μητέρα**, καὶ **Κεφαλή** αὐτὸν τὸν Κύριο καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Θεὸν καὶ Ἀδελφὸν καὶ Πατέρα μας.

Ἕλληνες καὶ Ρουμᾶνοι, ὡς καὶ κάθε ἔθνος καὶ τόπου Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, είμεθα Ἀδελφοί, ἀναγεννημένοι ἀπὸ τὸ ἴδιο «Λουτρὸν τῆς Θεογενεσίας», ἔχοντες μία Πίστι, μία Ἐλπίδα καὶ ἀποτελοῦντες «**δι' Ἀγάπης Ἐνθέου**» ἀλλήλων Μέλη. Καὶ ἔχουμε τόσο μεγάλη ἀνάγκη τῆς Ἐνθέου Ἀγάπης! Διότι, «*ψυγείσης τῆς ἀγάπης τελείως, τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν καὶ κηδεμονίαν παραμένειν ἀδύνατον*!» (Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς).

* * *

Ὁ Θεῖος Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τῆς Ἀληθείας, τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἐνότητος καὶ τῆς Ἀγάπης δὲν μᾶς ἄφησε ἀπαρηγορήτους! Οἱ προσευχῆς τοῦ Οὐρανοῦ ἀκούσθηκαν καὶ ἡ καλή μας προαίρεσις καὶ προσπάθεια ἀπέδωσε εὐχύμους καρπούς. Ἡ Ἐνωσίς μας ἐν τῇ Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ πρὸ τριμήνου περίπου ἐπιτεύχθηκε, σὺν Θεῷ, καὶ σήμερα ἐπισφραγίζεται εἰδικῶς ἐν σχέσει με τοὺς Ρουμᾶνους Ἀδελφοὺς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου.

Ἡ σχέσις βεβαίως μετ' αὐτῶν εἶναι παλαιά. Ὁ Ἠγέτης αὐτῶν Ἅγιος Ὁμολογητῆς Ἱεράρχης Γλυκερίος (†1985) εἶχε ἔλθει στὴν Ἑλλάδα τὸ 1936 ὡς Ἱερομόναχος, μετὰ τὴν προσχώρησι στὴν Γνησίᾳ Ὁρθοδοξίᾳ τῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν Δημητριάδος Γερμανοῦ, Ζακύνθου Χρυσοστόμου καὶ πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου τὸ 1935, προκειμένου νὰ λάβῃ ἐκκλησιαστικὴ βοήθεια καὶ συνδρομή. Οἱ δύσκολες ὅμως περιστάσεις τοῦ τότε καιροῦ δὲν εὐνόησαν τὴν προσπάθεια, ἀλλὰ ἡ καρδιακὴ κοινωνία καὶ σχέσις παρέμειναν.

Μόλις δὲ τὸ 1977 ἡ σχέσις ἐκείνη ἀνανεώθηκε, καὶ ὁ ἀναμενόμενος ἀσπασμὸς πίστεως «ἐν φιλήματι ἀγίῳ» δόθηκε εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας συναγωνιστὰς μετ' ἄφατη χαρὰ καὶ συγκίνησι! Ἡ δὲ πιστοποιήσις ἰδίοις ὄμμασι καὶ ἡ ψηλάφησις ἰδίας χερσὶ τῶν στιγμάτων τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν ἀνθέων τῆς ἀρετῆς πρωτίστως τοῦ ἀγιωτάτου Γέροντος Μητροπολίτου Γλυκερίου καὶ τοῦ κατ' Αὐτὸν Κλήρου, Μοναχῶν καὶ Λαοῦ, στὴν ἰδιαίτερα βασανισμένη κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη Ρουμανία, ἔκανε τὸν μακαριστὸ Γέροντά μας Σεβασμιώτατο Κυπριανὸ νὰ ἀναφωνήσῃ τότε ἔνδακρος: «**Ἀξίζει κανεὶς νὰ ἀγωνίζεται, ἐφ' ὅσον ὑπάρχουν τέτοιοι ἄνθρωποι στὴν γῆ!**»

Μία πρώτη Απόφασις ἐπισήμου Ἐκκλησιαστικῆς Κοινωνίας μετ'

αὐτῶν τῶν συγχρόνων Ὁμολογητῶν τῆς Πίστεως ὑπεργάφη πρὸ 35ετίας, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1979, καὶ πανηγυρίσθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ μας τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης στὴν Φυλὴ, παρουσίᾳ καὶ τοῦ νῦν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Καλλινίκου, τότε Μητροπολίτου Ἀχαΐας. Ἐκ μέρους τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν παρέστη ὁ Σεβασμιώτατος Σίλβεστρος (†1992), διάδοχος τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου καὶ προκάτοχος τοῦ νῦν Πρωθιεράρχου κ. Βλασίου.

Ἡ χαρμόσυνη ἐκείνη ἱστορική ἡμέρα, χαράχθηκε μὲ «**χρυσᾶ γράμματα**» στὶς δέλτους τῶν καρδιῶν ἀπάντων, κατὰ τὴν προσφῶ ἔκφρασι τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου μας Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ (†2013), ὁ ὁποῖος ἐτόνισε τότε στὴν Ὀμιλία του, αὐτὰ ποὺ θὰ ἡδυνάμεθα καὶ σήμερα νὰ προσυπογράψουμε ἀπολύτως:

«Εἴμεθα μέλη Χριστοῦ καὶ ἀλλήλων μέλη, κατὰ τὸν θεσπέσιον Παῦλον. Ἡσθάνθημεν βαθέως, διὰ τῆς μνημονεύσεως τῶν ἀοιδίμων προαπελθόντων Πατέρων μας, οἱ ὁποῖοι ἐκοιμήθησαν τὸν μακάριον ὕπνον, τῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως ὁμολογητῶν καὶ μαρτύρων, Χρυσοστόμου Καβουρίδου καὶ Γαλακτίωνος Κορτοῦν, πρώτων Ποιμεναρχῶν τῶν Γνησίων Ἐκκλησιῶν μας Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισθέντων διὰ τὴν πατρώαν Παράδοσιν, ὅτι ποτὲ δὲν εἴμεθα κεχωρισμένοι πνευματικῶς. Τὸ λαμπρὸν καὶ ἱστορικὸν σημερινὸν Συλλεΐτουργον ἀποτελεῖ ἔκφρασι μὴδέποτε διακοπείσης ἐνότητος ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ τὴν ἔναρξιν καὶ ἀφετηρίαν μιᾶς νέας περιόδου ἀγάπης καὶ ἀγώνων διὰ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του»!...

* * *

Αὐτὴν τὴν ἔναρξι καὶ ἀφετηρία μιᾶς νέας περιόδου ἀγάπης καὶ ἀγώνων, βάσει μάλιστα καὶ τοῦ προσφάτως συμφωνηθέντος καὶ συνυπογραφέντος Κοινοῦ μας Ὁμολογιακοῦ-Ἐκκλησιολογικοῦ Κειμένου, πανηγυρίζουμε σήμερα, παρακαλοῦντες τὸν Κύριο καὶ Θεό μας καὶ τοὺς Ὁμολογητὰς Ἁγίους Του, πάλαι τε καὶ νῦν, νὰ μᾶς ἐνθαρρύνουν, καὶ διὰ τῶν ἰδικῶν σας προσευχῶν, ὥστε νὰ συνεχίσουμε ἀπὸ κοινοῦ τὸν καλὸν Ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας!

Κατακλείω μὲ τοὺς συγκλονιστικούς προτρεπτικούς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα, οἱ ὁποῖοι εἶθε νὰ ἀποτελοῦν τὴν κατευθυντήριον γραμμὴ τῆς κατὰ Θεὸν κοινῆς πορείας μας:

«Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα καὶ τὴν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχομεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς Πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Εβρ. ιβ' 1-2), δηλαδή

«Ἐπομένως, ἀφοῦ ἔχουμε γύρω μας ἓνα τόσο μεγάλο νέφος ἀπὸ μάρτυρες, ἅς ἀποτινάξουμε κάθε βᾶρος καὶ τὴν ἀμαρτία, ἡ ὁποία εὐκόλα μᾶς ἐμπλέκει, καὶ ἅς τρέχουμε μὲ ὑπομονὴ τὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου ποὺ εἶναι ἐμπρὸς μας, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μας προσηλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγὸ καὶ τελειωτὴ τῆς πίστεώς μας Ἰησοῦ». Ἀμήν!

